

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong chuyến về Vietnam vừa qua, tôi tình cờ gặp được hai bạn học mà 47 năm qua không gặp. Hai người này rất đặc biệt vì một người tên Tây, một người tên Pháp. Cả hai người đều ở trong chủng viện thời gian rất ngắn, anh Tây chỉ có ba tháng, còn anh Pháp thì được một năm. Anh Tây từ nhỏ đã to con tốt tướng trắng trẻo, còn anh Pháp thì nhỏ con và đen đui. Anh Pháp bây giờ là công dân Canada, còn anh Tây thì bây giờ vẫn ở Năng Gù, một giáo xứ nằm giữa đường từ Long Xuyên đến Châu Đốc.

Cuộc họp mặt được khởi xướng bởi anh Pháp là người mà gần 50 năm từ khi anh ta rời chủng viện đã cắt đứt liên lạc hoàn toàn với các bạn bè trong lớp. Sau khi vượt biên rồi định cư ở Canada, đã nhiều lần anh ta trở về thăm nhà, nhưng tuyệt nhiên không tiếp xúc với bạn bè cũ. Nhưng lần này thì khác, anh ta chủ động đi tìm gặp các anh em trong lớp và bỏ tiền ra để tổ chức các buổi tiệc gặp gỡ bạn bè.

Địa phận Long Xuyên có một đặc điểm mà các địa phận khác hiếm có, đó là nhận các chủng sinh gia nhập địa phận từ nhiều nơi khác nhau. Chẳng hạn như lớp tôi, hơn một phần ba chủng sinh là từ các giáo xứ ở Gia Kiệm, Hố Nai, Biên Hòa, Sài Gòn còn lại mới là các chủng sinh vùng Long Xuyên, Châu Đốc, Rạch Giá, Cần Thơ, tức nằm trong ranh giới của Giáo Phận Long Xuyên. Nên chuyến này, anh Pháp đã đi Gia Kiệm thăm cha giáo Hoàng Minh Đường, là cha linh hướng đầu tiên của lớp tôi và là cựu giáo sư anh quý mến nhất, sau đó gặp gỡ anh em Miền Đông tại nhà một người bạn tại Sài Gòn. Rồi anh tổ chức cuộc gặp mặt anh em Miền Tây tại nhà người bạn khác ở chợ Kinh 8, gần Rạch Giá và may mắn tôi vừa về tới Cái Sắn được hai ngày nên được tham dự buổi họp mặt này.

Bốn mươi tám năm trước, 120 anh em chúng tôi gia nhập chủng viện lúc mới tuổi mười hai, mười ba. Vậy mà bây giờ chúng tôi đã là những ông già sáu mươi. Ngoài 15 người trở thành linh mục, hơn 100 người còn lại hầu hết đã là ông nội ông ngoại, hoặc đã ra người thiên cổ. Cái nhìn thấy rõ nhất là sau gần năm mươi năm mọi người chúng tôi đều đã biến đổi, ai cũng già đi, da nhăn tóc bạc. Có người già chậm, nhưng có người già đi rất nhanh, phải cố gắng lắm mới nhận ra. Chúng tôi đều đã “biến hình, đổi dạng”.

Nhưng cái đáng nói ở đây là sự thay đổi bên ngoài ấy có thể nhận thấy bằng mắt thường, nhưng cái biến đổi bên trong mỗi người khó nhận ra bằng mắt thường, mà chỉ có thể cảm nhận trong trái tim, trong đáy lòng. Nguyên do nào anh Pháp sau gần 50 năm muốn cắt đứt hết mọi liên hệ bạn bè trong quá khứ, bỗng thay đổi hẳn thái độ để tìm gặp lại những bạn cùng lớp thuở thiếu niên, không ai biết chắc. Chỉ có thể đoán rằng đã có một biến cố nào đó mới đây đã làm con người anh ‘biến hình’ từ một người co mình lại trong vỏ ốc, trở thành một cánh chim bay bổng trong bầu trời đầy kỷ niệm yêu thương thuở ấu thời.

Bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này kể cho chúng ta nghe về biến cố Chúa biến hình, và qua việc chứng kiến sự biến hình của Chúa Giê-su, các tông đồ thân cận của Ngài bỗng bừng mở con mắt bên trong ra để nhìn Thầy mình với một cái nhìn mới khác hẳn trước kia, qua đó họ nhìn ra thần tính của Thầy mình.

Qua đoạn Phúc Âm tường thuật về biến cố Chúa Giê-su biến hình, Giáo hội muốn nhắc nhở chúng ta rằng mùa chay là thời gian để giúp chúng ta nhìn với cái nhìn mới: “cái nhìn đức tin”, như trong lời nguyện nhập lễ của Chúa Nhật này: *“Lạy Chúa.... xin lấy lời hằng sống nuôi dưỡng đức tin của chúng con, nhờ vậy, cặp mắt tâm hồn chúng con sẽ trong sáng để nhìn thấy vinh quang Chúa tỏ hiện trong cuộc đời chúng con”*. Thật vậy, chỉ với cặp mắt tâm hồn chúng ta mới có thể nhận ra vinh quang Chúa tỏ hiện trong cuộc đời bình thường, hay đôi khi rất tầm thường của chúng ta.

Nếu Mùa Chay là thời gian để chúng ta nhìn cuộc đời của mình bằng một cái nhìn mới thì Mùa Chay cũng là thời gian để chúng ta dùng con mắt tâm hồn đọc lại những chuyện lạ Chúa đã làm cho đời mình. Có những chuyện bề ngoài tưởng là chuyện tự nhiên hay ngẫu nhiên, nhưng chỉ những ai biết nhìn mới thấy lạ. Đôi khi chúng ta vẫn thèm khát ao ước Chúa làm một cái gì đó thật kinh khủng để thức tỉnh chúng ta mạnh mẽ đối đời và từ bỏ hoàn toàn nếp sống cũ, nhưng vì thế mà chúng ta đã bỏ qua những điều ‘lạ’ xảy ra trong những ‘chuyện thường ngày ở huyện’ của đời mình, những chuyện như bạn Pháp của tôi bất ngờ đi tìm gặp lại những người bạn cùng lớp thuở thiếu thời.

Do đó, thách đố mà chúng ta đối diện trong tuần thứ hai Mùa Chay này là làm sao để lòng sám hối đến từ việc nhận ra những chuyện nhỏ bé mà Chúa vẫn làm cho ta mỗi ngày nhiều lần, để từ đó chúng ta được thay đổi, được ‘biến hình’ trở nên giống Chúa hơn, nhờ đó chúng ta sẽ được chia sẻ vinh quang chói lọi của cuộc sống mới trong ngày Chúa Phục Sinh.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh